

демя, ще рече Господине, едно такава здание, касвото е това вашето заведение и въ което ся преподаватъ, всички свѣтовни науки.

Иванъ, [*Камъ Епитропите*] Видишь ли бе, право сж имали учителите на това, тый толкова пжти ни го казаха, пакъ мы го невѣрвахме.

Диму. Холамъ пакъ ты Иване, а бе ннвидишь ли тамъ оныя таркалета,*) поголѣме отъ гюллета, Тамъ хей!..., на двара, покачените оныя Єрусалиме**). Които сж съ толкова буи нашарени, каквито, и у Букурешките буяджии били сж ненамѣрватъ. И туй тамъ банките, скомените, даскалите и неиса нали това е академис?

Стоянъ: [*Камъ Епитропите*] Господа, тамъ гдѣто ви невиди окото недейте мери и расърдени.

Учит. Единныятъ си смѣква очилата, другыятъ си напуща псалтикоту, и третыятъ си фѣрля рабоша.

Господа Епитропи!

На тавана гарги гиѣздатъ, дѣцата си с' тѣхъ времето губятъ!, Вода нѣма, черчевета и джамове ще сж правятъ, дѣрва нѣма?

Дино. Ха-видишь ли сега Иване, тамамъ,! това е за насъ и наша работа, а не както по прѣди да издирвашъ що и какво е академія.

Иванъ. Тай зеръ на това учителите иматъ право, тый си знаятъ работата, кога ще празнуватъ, кога ще преподаватъ и кога ще разпущатъ дѣцата, или макаръ какво друго да правятъ, то зависи отъ тѣхна воля.

Цвѣтку. Не господа! ако бы было, тѣй, както казвате, тогава, не бы ни было нужда отъ епитропи. Азъ мысля че, епитропите, трѣба да иамтъ щогодѣ поняте отъ учение, съ това да ся удовлетвори името, което по-

*) Глобусите.

**) Картите.